

MYSTERIE

Soms, heel soms, kan het gebeuren dat je even wordt opgetild uit de tijd. Dan valt het heden even weg en ga je op in een werkelijkheid die raakt aan de tijdloosheid. Op een zondagavond in de herfst was ik bij een mis waar alleen maar gezongen werd en waar het mysterie naderbij kwam in het aloude gregoriaans. Ik zat met bijna negenhonderd mensen in een bomvolle basiliek in Oldenzaal. En iedereen werd stil van de stemmen die hemels klonken, van het wierook dat leek op te stijgen naar de hemel, van de kaarsen die ook de donkere plekken in mijn ziel verlichtten, van de koren die in processie naar een andere wereld schreden, van de kleuren die mijn ogen betoverden en van de heiligheid die je kon voelen, zien en ruiken. Alles wat geloof tot een wonder van genade maakt, mocht ik ervaren, voor niets. Zo hoort genade te zijn: goddelijke gulheid die niet te koop is en zomaar geschonken wordt. Daar zingt het geloof op hemelse klanken zich naar je toe. Daar hoeven we niets voor te doen. God houdt niet op om ons lief te hebben, wij hoeven alleen maar ons hart te openen. En zo kon het gebeuren dat ik in Oldenzaal was en toch ook weer niet, dat ik in de basiliek met opgetrokken knieën zat en tegelijk weg zweefde van mijn fysieke beperkingen, dat ik met eigen ogen keek en toch een andere werkelijkheid zag, dat ik soms met de mannenstemmen meezong maar ten diepste luisterde naar een grotere stem die hier te horen was. Toen ik na afloop aan initiatiefnemer Herman Finkers vroeg hoe hij het had ervaren, zei hij dat soms heel even de eeuwigheid zichtbaar en voelbaar was geweest. Dat is het dus. Als je even wordt opgetild uit de tijd, raak je aan de eeuwigheid. Elk woord doet tekort aan het diepe geluk en de intense ontroering die ik gevoeld heb. En toch probeer ik er woorden voor te vinden. Omdat ik zo graag mijn geluk wil delen met anderen. Maar genade is niet te delen. Die moet je ontvangen in stilte.

→ Reageren? mailbox@kromagazine.nl of Postbus 23200, 1202 ED Hilversum